

Arrest

nr. 238 378 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 juli 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 16 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 25 juni 2017 in Griekenland (Eurodac).

1.2. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie nam de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 22,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

1.3. Op 20 januari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U had op 5 september 2019 van 9.15 uur tot 12.27 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat meester Ignace Oger loco meester Alexander Loobuyck.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Hawiye-clan te behoren. U bent geboren op 1 januari 2002 in Mogadishu. U woonde in het district Wardighley tot uw vertrek midden 2016. U verliet uw land uit vrees voor Al-Shabaab en uw broer A. Uw vader vervoerde fruit met zijn eigen vrachtwagen van Afgoye naar Mogadishu. Al-Shabaab vroeg hem op een gegeven moment om goederen voor hen te vervoeren, wat uw vader weigerde. Daarop hebben enkele leden van Al-Shabaab uw vader thuis met een mes gedood. U, uw moeder en broer A. waren daar getuige van. Na de dood van uw vader kwam u echter pas te weten om welke reden en door wie uw vader vermoord was. U wilde aangifte doen van de moord bij de politie, maar uw moeder overtuigde u er uiteindelijk van dit niet te doen uit vrees voor represailles van Al-Shabaab. Via uw moeder hoorde u dat Al-Shabaab in de wijk aanwezig was om zich ervan te verzekeren dat uw vader wel degelijk was overleden en mogelijk ook omdat ze op zoek waren naar u. Deze aanwezigheid voelde u aan als bedreigend. Na de dood van uw vader verergerde de toestand van uw mentaal zieke broer: hij werd agressiever en probeerde u zelfs een keer met een mes te vermoorden. Uw moeder moest telkens tussenbeide komen om u tegen uw broer te beschermen. 4 à 5 maanden na de dood van uw vader, besloot u het land te verlaten. U reisde met een kennis van uw vader de teven chauffeur was, mee naar Kenia. U reisde via Oeganda, Zuid-Soedan en Libië naar Italië. U kwam uiteindelijk in Zwitserland terecht, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende in juni 2017. Zonder de beslissing rond uw verzoek af te wachten, verliet u Zwitserland en reisde u via Duitsland door naar België. U kwam hier aan op 12 juli 2018 en diende op 16 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek. Bijkomend verklaarde u dat u niet gezond bent, in shock bent en dag en nacht denkt aan uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u niet gezond bent, in shock bent en dag en nacht denkt aan uw familie. U hebt deze psychomedische problematiek echter niet aannemelijk gemaakt. Zo beschikt u niet over medische attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs niet in behandeling bent (CGVS, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te hebben. Noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn immers meerdere elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate aantasten.

Om te beginnen wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2018 stelde u immers te zijn geboren op 1 januari 2002 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek bleek immers dat u al meerderjarig was bij uw aanmelding op de DVZ. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u op de dag van het medisch onderzoek, namelijk op 25 juli 2018, een leeftijd had van 22.6 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn er een aantal belangrijke verschillen op te merken in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over uw asielrelaas.

Zo stelt u bij de DVZ in het kader van uw interview als niet-begeleide minderjarige op 13/07/2018, en dus uw allereerste interview daar, dat uw vader een jaar geleden vermoord werd door Al-Shabaab (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op het CGVS situeert u de moord op uw vader veel eerder, namelijk in 2015 (CGVS, p. 20). Tijdens uw verklaringen over uw asielrelaas op de DVZ stelt u dat Al-Shabaab de dag na de dood van uw vader naar u thuis toekwam om zich te verzekeren dat uw vader dood was. Daarbij vertelden ze u dat ze u zouden doden. U voegt eraan toe dat wanneer je de gezichten van de Al-Shabaableden ziet, ze je ofwel doden ofwel dwingen om met hen samen te werken. Verder verklaart u bij de DVZ dat u ongeveer 25 dagen na de dood van uw vader thuis bent weggegaan en dat Al-Shabaab de dag voordien nogmaals bij u thuis langs was gekomen omdat ze wisten dat u van plan was tegen hen klacht in te dienen. Ze bedreigden u toen opnieuw met de dood (Verklaring CGVS, punt 3, vraag 5). Wanneer u op het CGVS geconfronteerd wordt met uw verklaringen op de DVZ over de bedreigingen, dan stelt u dat u nooit rechtstreekse, met name "face to face" bedreigingen hebt gekregen na de dood van uw vader. Enkel dat u vernomen had dat de mannen van Al-Shabaab een maand of twee maanden na de dood van uw vader in uw wijk werden gesignaleerd. Uw moeder zou bovendien via via hebben gehoord dat de mannen op zoek naar u waren. U doet de tegenstrijdigheid af als een fout van de tolk (CGVS, p. 15-16). Diezelfde verklaring geeft u ook voor de tegenstrijdigheid over het tijdstip van uw vertrek, dat u bij de DVZ omschrijft als 25 dagen na de dood van uw vader (Verklaring CGVS, punt 3, vraag 5) en op het CGVS op 4 à 5 maanden na de dood van uw vader schetst (CGVS, p. 19). Ook het feit dat u net voor uw vertrek nogmaals thuis met de dood zou zijn bedreigd door Al-Shabaab zoals u op de DVZ verklaarde, ontkent u op het CGVS. Hiermee geconfronteerd zegt u dat Al-Shabaab u bedreigd had, zoals u van uw moeder had vernomen, maar dat ze niet lijfelijk naar u toe zijn gegaan (CGVS, p. 19). Deze verklaring is net als uw andere verklaringen over de tegenstrijdigheden ruim onvoldoende. Daarenboven legt u op het CGVS enigszins wijzigende verklaringen af over de bedreigingen. Zo zegt u tijdens het asielrelaas dat u geviseerd was door Al-Shabaab na de dood van uw vader omdat u achterdochtig begon te worden over sommigen mannen in de wijk. U laat ook uitschijnen dat u persoonlijk door Al-Shabaab bedreigd werd omdat u aangifte wilde doen bij de politie (CGVS, p. 12). Deze verklaringen stemmen niet overeen met uw latere antwoorden op de confrontaties, waarin u ontkent rechtstreekse en persoonlijke bedreigingen te hebben gekregen. Uw weinig eensluidende verklaringen doen hoe dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het CGVS stelt verder vast dat uw asielrelaas op zich meerdere elementen bevat die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo valt in de eerste plaats op dat uw verklaringen over de inval bij u thuis waarbij uw vader gedood werd, bijzonder summier zijn. Van iemand die getuige was van een dergelijk incident zouden er meer details worden verwacht, in het bijzonder omdat u expliciet gevraagd werd om in detail de gebeurtenissen na te vertellen (CGVS, p. 12-13). Daarnaast zegt u dat u na de dood van uw vader pas het motief voor de moord op uw vader te weten kwam via chauffeurs die bij u thuis langskwamen. Zij meldden u dat uw vader door Al-Shabaab was benaderd voor handel of voor het vervoer van explosieven, hetgeen uw vader had geweigerd, en dat hij geen contacten had met Al-Shabaab. Meer dan dat kunt u niet vertellen. Zo weet u bijvoorbeeld niet wanneer Al-Shabaab uw vader zou hebben benaderd. U geeft toe dat u deze vraag ook nooit gesteld hebt omdat u in shock verkeerde (CGVS, p. 14). Toch zou er verwacht worden dat u en uw familie de achterliggende context van de moord op uw vader hadden willen achterhalen en dus meer informatie zou hebben gekregen over de precieze omstandigheden die aanleiding gaven tot zijn dood. Het feit dat u bijzonder weinig informatie daarover hebt, is hoe dan ook opmerkelijk. Bovendien is het op zich weinig aannemelijk dat iemand zonder banden met Al-Shabaab door Al-Shabaab zou worden uitgekozen voor het uitvoeren van opdrachten. Een zwaarwichtiger element betreffen echter uw verklaringen over de manier waarop u omging met de bedreiging van Al-Shabaab. U stelt dat u na de dood van uw vader en voor uw vertrek nog een periode van 4 à 5 maanden thuis te hebben doorgebracht, waarbij u één keer per week het huis verliet. Soms ging u naar jongeren toe en soms naar uw oom langs vaderszijde. Dit terwijl uw broer zich agressief tegen u gedroeg, Al-Shabaab in uw wijk was gesignaleerd en er geruchten de ronde deden dat de groepering naar u op zoek was. Uw moeder vertelde u dit ontelbare keren. Gevraagd of u in die periode bepaalde maatregelen nam om uw veiligheid enigszins te garanderen, zegt u dat niets kon doen voor uw veiligheid omdat u nergens heen kon. Op de vraag of u het overwogen hebt om elders onder te duiken zoals bij uw oom die ook in Mogadishu woonde, antwoordt u dat u dit niet deed en dat uw oom niet de financiële middelen had om u te ondersteunen. U stelt dat u geen andere mogelijkheden had (CGVS, p. 17-18). Het is weinig aannemelijk dat iemand die mogelijk een doelwit vormt voor Al-Shabaab en thuis familiale problemen kent, na 4 à 5 maanden pas een eerste stap zet om zijn leven veilig te stellen en dit doet door zijn land te verlaten.

Logischerwijze zou er verwacht worden dat u in de eerste instantie uw huis zou verlaten om elders een onderkomen te vinden. Al-Shabaab wist waar u woonde en kon in principe op elk moment langskomen en u op dezelfde manier als uw vader doden.

Bij dit alles komt dat u in uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in 2017 geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen met Al-Shabaab. In de nota's van het onderhoud van 11/07/2017 dat de Zwitserse autoriteiten aan het CGVS bezorgden, stelt u dat u Mogadishu verlaten hebt om veiligheidsredenen. U vermeldt in eerste instantie de bomaanslagen waarbij u twee vrienden verloor. U zegt ook dat uw vader gestorven en uw moeder oud is. U geeft aan dat uw broer A. psychisch ziek is, u mishandelde en uw moeder u niet tegen hem kon beschermen. Echter rept u met geen woord over de moord op uw vader noch beweert u dat u zou zijn gevisieerd door Al-Shabaab omdat u de gezichten van zijn moordenaars had gezien en/of klacht tegen hen wilde indienen. Wanneer de Zwitserse asieldienst u vraagt of u nog andere redenen hebt dat u niet naar uw land kunt terugkeren dan degene die u al vernoemd hebt, dan roept u rekrutering in door de overheids- of Al-Shabaabtroepen (Protokoll der Befragung zur Person (BzP), p. 7). Ook op het CGVS roept u meermaals vrees voor rekrutering door Al-Shabaab, maar u slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. U brengt geen aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat u door Al-Shabaab zou worden gerekruteerd of dat de groeperingen pogingen daartoe ondernam (CGVS, p. 19-20). Dit blijft dan ook een blote bewering. Na confrontatie met het feit dat u in Zwitserland geen melding maakte van de problemen van uw vader met Al-Shabaab, ontkent u dit eerst. Daarna, wanneer uw verklaringen worden overlopen en u erop gewezen wordt dat u niet de volledige waarheid lijkt te spreken, zegt u dat u in Zwitserland slechts een kort interview hebt gehad. Dit neemt echter niet weg dat u een essentieel element van het asielrelaas, namelijk de moord op uw vader door Al-Shabaab wat u zowel op de DVZ als op het CGVS naar voren hebt gebracht, geheel ongemoeid laat in Zwitserland. Dit element vormt volgens uw verklaringen immers het startpunt van uw persoonlijke problemen. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u bij de DVZ eveneens een kort interview had waarin u de moord op uw vader en uw problemen met Al-Shabaab wel vermeldde, werpt u daar tegen op dat u in Zwitserland niet de kans had om uitgebreid te vertellen (CGVS, p. 20-21). Uit de nota's van uw onderhoud in Zwitserland blijkt alleszins niet dat u niet vrijuit kon spreken of dat er u gevraagd werd uw verklaringen kort te houden. Het CGVS wijst u vervolgens uitdrukkelijk op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas en geeft u de tijd gegeven om te overleggen met uw advocaat in het bijzijn van de tolk. Desondanks blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 21). Het gegeven dat u de moord op uw vader en uw persoonlijke vrees voor Al-Shabaab, elementen die de kern van uw asielrelaas vormen, achterwege zou laten in uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland, is niet aannemelijk en doet finaal afbreuk aan uw verklaringen over uw asielmotieven.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Al-Shabaab en de problemen die daaruit voortvloeiden met uw broer, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Betreffende uw voorgehouden medische problematiek (u bent niet gezond en in shock) dient herhaald dat u deze niet aannemelijk hebt gemaakt (CGVS, p. 22).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort.

Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen.

Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie

in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende stelt het eerstens dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd op het CGVS en de DVZ.

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Op de DVZ werd verzoekende partij aangemaand alles kort en bondig te vertellen, werd zij niet ondervraagd en werd zij telkens onderbroken wanneer zij wilde uitbreiden. Zij kreeg de opmerking dat zij op het CGVS over voldoende tijd en mogelijkheden zou beschikken om haar hele relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig haar thans vermeende tegenstrijdigheden te verwijten. Pas op het CGVS kreeg verzoekende partij de kans om alles uiteen te zetten en eventuele misverstanden uit te klaren.

Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.

II.1.2 De verwerende partij verwijt verzoekende partij eveneens niet de waarheid te hebben verteld aangaande haar leeftijd:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft de geboortedatum gegeven zoals deze haar meegegeven door haar moeder. Zij is het beste geplaatst om te weten wanneer verzoekende partij geboren. Dat uit een of andere test zou blijken dat verzoekende partij ouder zou zijn, doet hier geen afbreuk aan.

II.1.3. Verwerende partij vervolgt als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

De moord op haar vader was en bijzonder traumatisch en aangrijpende gebeurtenissen. Verzoekende partij was op dat ogenblik nog een kind. Het is dan ook niet te verwonderen dat zij over deze gebeurtenissen niet in geuren en kleuren kan/wil vertellen.

Verwerende partij mag het dan wel ‘opmerkelijk’ vinden dat verzoekende partij niet meer informatie heeft over de achterliggende motieven voor de moord op haar vader, zij kon hier geen onderzoek naar voeren. Eerstens was zij nog een kind en niemand zou haar deze informatie hebben gegeven, tweedens riskeerde zij dat AL Shabab haar nog meer zou viseren als zij een onderzoek zou starten naar de moord van haar vader.

Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat verzoekende partij zichzelf pas na 4 à 5 maanden in veiligheid bracht. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij niet eerder weg kon. De enige manier waarop zij zich in veiligheid kon brengen, was het land ontvluchten en dat kon zij niet van de ene op de andere dag georganiseerd krijgen, dat nam uiteraard enige tijd in beslag. Verwerende partij is niet ernstig te verwachten dat verzoekende partij alles op de ene op de andere dag kon achterlaten en vluchten en zich ‘in veiligheid’ brengen...

II.1.4. Tenslotte stelt verwerende partij het vreemd te vinden dat verzoekende partij haar persoonlijk problemen met AL Shabab niet heeft vermeld bij haar aanvraag in Zwitserland.

Zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS kreeg zij hiertoe niet de kans op de Zwitserse asielinstanties en moest zij zich focussen op de algemene problemen die zij gekend had in Mogadishu en werd zij ondervraagd over de algemene situatie aldaar.

II.1.5. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen – quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De zeer recente aanslagen in Mogadishu tonen aan dat het nergens veilig is voor verzoekende partij om zich te vestigen. Er kan op heden niet (meer) gesproken worden van een veilig alternatief om zich waar dan ook in Somalië te vestigen. Verwerende partij kan niet meer volhouden dat er geen sprake zou zijn van willekeurig geweld in Somalië en dat verzoekende partij geen gevaar zou lopen slachtoffer te worden van een volgende bomaanslag.

Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan eens de gewone burgers het slachtoffer worden van deze aanslagen.

Recentelijk nog, namelijk op 24 juli 2019, gebeurde er nog een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen (zie <https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>)

Op 2 maart 2019 gebeurde er tevens een zware aanslag na een bomaanslag met vuurgevecht, waarbij minstens 36 doden vielen (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/03/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht/>)

Op 22 december 2018 gebeurde er tevens een dubbele zelfmoordaanslag die minstens 22 mensen het leven kostte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-22-doden-door-dubbele-zelfmoordaanslag-in-mogadishu~a162cbff/>)

Op 9 november 2018 was vond er ook reeds een aanslag met drie bomauto's plaats die minstens 41 mensen het leven kostte en 106 gewonden veroorzaakte (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/dodentol-bij-aanslagen-met-bomauto-s-in-somalie-loopt-verder-op-41-doden-en-106-gewonden~a3c7de97/>)

De verwerende partij vindt deze vicieuze cirkel van geweld blijkbaar niet voldoende om de verzoekende partij het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen.

II.2.2. Ook het CEDOCA rapport bevestigt de onveiligheidssituatie in Mogadishu p. 37:

[citaat uit COI Focus]

Op p. 38 blijkt duidelijk dat het geweld toeneemt en niet afneemt:

[citaat uit COI Focus]

Zie ook p 41:

[citaat uit COI Focus]

II.2.3. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds veel burgersslachtoffers maakt en dat burgers snel gevisieerd kunnen worden (p. 48):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid, weliswaar afhankelijk van de wijk waar men woont (p. 67) :

[citaat uit COI Focus]

De hierboven reeds geciteerde aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanwezige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld.

Hoe de verwerende partij kan stellen dat de situatie in Somalië niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.4 Maar er is meer, de verwerende partij publiceerde onlangs op haar site het volgende COI Focus rapport « COI Focus : « Somalie - Veiligheidssituatie in Mogadishu » dd 22 oktober 2019.

Hierin wordt nogmaals de gevaarlijke en complexe situatie in Mogadishu beschreven - verwerende partij ontkent dit tevens niet.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij zelfs na dit rapport kan blijven volharden dat verzoekende partij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het COI Focus rapport dd 22 oktober 2019 stelt dat Al Shabab nog steeds aanslagen pleegt, zelfs in regio's die onder controle staan van de overheid, p. 10 :

[citaat uit COI Focus]

De situatie is er in 2019 erger en erger aan het worden : p. 13 :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het onmogelijk om een exact getal te plakken op het aantal aanslagen en doden door Al Shabab:

[citaat uit COI Focus]

Toch zijn de cijfers werkelijk hallucinant, p. 28-29 :

[citaat uit COI Focus]

[citaat uit COI Focus]

p. 30-32:

[citaat uit COI Focus]

p. 35-36

[citaat uit COI Focus]

Men kan aldus niet blijven volharden dat de overheid de controle zou hebben over Mogadishu, het geweld is ver verspreid en iedereen is er in gevaar : (p. 37-38) :

[citaat uit COI Focus]

Bovendien is het niet enkel AL Shabab die er aanslagen pleegt (p. 27):

[citaat uit COI Focus]

Al Shabaab organiseert zich ook beter en beter en de aanslagen worden steeds complexer; (p. 17-18):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport bevestigt dat er niet kan gesproken worden van een veilige situatie en dat de inwoners vaak moeten instaan voor hun eigen veiligheid : cf. p. 50:

[citaat uit COI Focus]

Zelfs de clans zijn niet in staat om hun leden te beschermen (p. 50-51):

[citaat uit COI Focus]

(...)(p. 23-24):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport besluit dat de situatie in Mogadishu erg instabiel is en dat Al Shabab nog steeds een groot gevaar vormt voor de veiligheid, waardoor er nog steeds honderden doden vallen door terreur p. 60 :

[citaat uit COI Focus]

Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij nog durft te stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

II.2.4. Ook de Verenigde Naties beklemtonen én bevestigen de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.9"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",26 which disproportionately affects the civilian population.27 During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.28"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.38 Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.39 Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.40 In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city

administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan"

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member; and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February; which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro-Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en aldus het non-refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er ronduit desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia: where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabab by government forces." Justice Forum and International

Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance..

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.1.2. In een aanvullende nota van 17 juni 2020 legt de commissaris-generaal COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 21 april 2020 neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongelooftwaardig zijn.

Vooreerst oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds wordt ondergraven doordat hij ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd:

"Om te beginnen wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2018 stelde u immers te zijn geboren op 1 januari 2002 en minderjarig te zijn (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek bleek immers dat u al meerderjarig was bij uw aanmelding op de DVZ. Uit de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij staat dat u op de dag van het medisch onderzoek, namelijk op 25 juli 2018, een leeftijd had van 22.6 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt door aan te voeren dat de door hem vermelde geboortedatum hem werd meegedeeld door zijn moeder die het best geplaatst is om verzoekers geboortedatum te kennen, benadrukt de Raad vooreerst dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast.

Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij een leeftijd van 22,6 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De Raad merkt verder nog op dat verzoeker na dit leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud, in tegenstrijd met zijn eerdere verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij geboren werd op 1 januari 2002, nog verklaarde dat hij geboren werd in 1997 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekers moeder hem zou verteld hebben dat hij geboren werd op 1 januari 2002. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker thans in zijn persoonlijk onderhoud andermaal vasthoudt aan het feit dat hij geboren zou zijn op 1 januari 2002. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten worden ondergraven door de vaststelling dat hij doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over deze feiten:

“Daarnaast zijn er een aantal belangrijke verschillen op te merken in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS over uw asielrelaas. Zo stelt u bij de DVZ in het kader van uw interview als niet-begeleide minderjarige op 13/07/2018, en dus uw allereerste interview daar, dat uw vader een jaar geleden vermoord werd door Al-Shabaab (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op het CGVS situeert u de moord op uw vader veel eerder, namelijk in 2015 (CGVS, p. 20). Tijdens uw verklaringen over uw asielrelaas op de DVZ stelt u dat Al-Shabaab de dag na de dood van uw vader naar u thuis toekwam om zich te verzekeren dat uw vader dood was. Daarbij vertelden ze u dat ze u zouden doden. U voegt eraan toe dat wanneer je de gezichten van de Al-Shabaableden ziet, ze je ofwel doden ofwel dwingen om met hen samen te werken. Verder verklaart u bij de DVZ dat u ongeveer 25 dagen na de dood van uw vader thuis bent weggegaan en dat Al-Shabaab de dag voordien nogmaals bij u thuis langs was gekomen omdat ze wisten dat u van plan was tegen hen klacht in te dienen. Ze bedreigden u toen opnieuw met de dood (Verklaring CGVS, punt 3, vraag 5). Wanneer u op het CGVS geconfronteerd wordt met uw verklaringen op de DVZ over de bedreigingen, dan stelt u dat u nooit rechtstreekse, met name “face to face” bedreigingen hebt gekregen na de dood van uw vader. Enkel dat u vernomen had dat de mannen van Al-Shabaab een maand of twee maanden na de dood van uw vader in uw wijk werden gesignaleerd. Uw moeder zou bovendien via via hebben gehoord dat de mannen op zoek naar u waren. U doet de tegenstrijdigheid af als een fout van de tolk (CGVS, p. 15-16). Diezelfde verklaring geeft u ook voor de tegenstrijdigheid over het tijdstip van uw vertrek, dat u bij de DVZ omschrijft als 25 dagen na de dood van uw vader (Verklaring CGVS, punt 3, vraag 5) en op het CGVS op 4 à 5 maanden na de dood van uw vader schetst (CGVS, p. 19). Ook het feit dat u net voor uw vertrek nogmaals thuis met de dood zou zijn bedreigd door Al-Shabaab zoals u op de DVZ verklaarde, ontkent u op het CGVS. Hiermee geconfronteerd zegt u dat Al-Shabaab u bedreigd had, zoals u van uw moeder had vernomen, maar dat ze niet lijfelijk naar u toe zijn gegaan (CGVS, p. 19). Deze verklaring is net als uw andere verklaringen over de tegenstrijdigheden ruim onvoldoende. Daarenboven legt u op het CGVS enigszins wijzigende verklaringen af over de bedreigingen. Zo zegt u tijdens het asielrelaas dat u geviseerd was door Al-Shabaab na de dood van uw vader omdat u achterdochtig begon te worden over sommigen mannen in de wijk. U laat ook uitschijnen dat u persoonlijk door Al-Shabaab bedreigd werd omdat u aangifte wilde doen bij de politie (CGVS, p. 12). Deze verklaringen stemmen niet overeen met uw latere antwoorden op de confrontaties, waarin u ontkent rechtstreekse en persoonlijke bedreigingen te hebben gekregen. Uw weinig eensluidende verklaringen doen hoe dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij bij aanvang van de procedure werd aangemaand om alles kort en bondig te houden. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid.

In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vervolgingsfeiten te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog wees op tolkproblemen, merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te

maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker maakte bij aanvang van het persoonlijk onderhoud evenmin enige opmerkingen met betrekking tot de tolk tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3), zodat niet kan worden aangenomen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen te wijten zouden zijn aan tolkproblemen. Verzoekers verweer biedt dan ook geen afdoende verschooning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker voert bovendien geen dienstige noch concrete argumenten aan tegen de overige in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

De bestreden beslissing oordeelde tevens op pertinente en correcte wijze dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten verder wordt ondergraven door de vastgestelde ongeloofwaardigheden:

“Het CGVS stelt verder vast dat uw asielrelaas op zich meerdere elementen bevat die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Zo valt in de eerste plaats op dat uw verklaringen over de inval bij u thuis waarbij uw vader gedood werd, bijzonder summier zijn. Van iemand die getuige was van een dergelijk incident zouden er meer details worden verwacht, in het bijzonder omdat u expliciet gevraagd werd om in detail de gebeurtenissen na te vertellen (CGVS, p. 12-13). Daarnaast zegt u dat u na de dood van uw vader pas het motief voor de moord op uw vader te weten kwam via chauffeurs die bij u thuis langskwamen. Zij meldden u dat uw vader door Al-Shabaab was benaderd voor handel of voor het vervoer van explosieven, hetgeen uw vader had geweigerd, en dat hij geen contacten had met Al-Shabaab. Meer dan dat kunt u niet vertellen. Zo weet u bijvoorbeeld niet wanneer Al-Shabaab uw vader zou hebben benaderd. U geeft toe dat u deze vraag ook nooit gesteld hebt omdat u in shock verkeerde (CGVS, p. 14). Toch zou er verwacht worden dat u en uw familie de achterliggende context van de moord op uw vader hadden willen achterhalen en dus meer informatie zou hebben gekregen over de precieze omstandigheden die aanleiding gaven tot zijn dood. Het feit dat u bijzonder weinig informatie daarover hebt, is hoe dan ook opmerkelijk. Bovendien is het op zich weinig aannemelijk dat iemand zonder banden met Al-Shabaab door Al-Shabaab zou worden uitgekozen voor het uitvoeren van opdrachten. Een zwaarwichtiger element betreffen echter uw verklaringen over de manier waarop u omging met de bedreiging van Al-Shabaab. U stelt dat u na de dood van uw vader en voor uw vertrek nog een periode van 4 à 5 maanden thuis te hebben doorgebracht, waarbij u één keer per week het huis verliet. Soms ging u naar jongeren toe en soms naar uw oom langs vaderszijde. Dit terwijl uw broer zich agressief tegen u gedroeg, Al-Shabaab in uw wijk was gesignaleerd en er geruchten de ronde deden dat de groepering naar u op zoek was. Uw moeder vertelde u dit ontelbare keren. Gevraagd of u in die periode bepaalde maatregelen nam om uw veiligheid enigszins te garanderen, zegt u dat niets kon doen voor uw veiligheid omdat u nergens heen kon. Op de vraag of u het overwogen hebt om elders onder te duiken zoals bij uw oom die ook in Mogadishu woonde, antwoordt u dat u dit niet deed en dat uw oom niet de financiële middelen had om u te ondersteunen. U stelt dat u geen andere mogelijkheden had (CGVS, p. 17-18). Het is weinig aannemelijk dat iemand die mogelijk een doelwit vormt voor Al-Shabaab en thuis familiale problemen kent, na 4 à 5 maanden pas een eerste stap zet om zijn leven veilig te stellen en dit doet door zijn land te verlaten. Logischerwijze zou er verwacht worden dat u in de eerste instantie uw huis zou verlaten om elders een onderkomen te vinden. Al-Shabaab wist waar u woonde en kon in principe op elk moment langskomen en u op dezelfde manier als uw vader doden.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nog een kind was ten tijde van de moord op zijn vader, zodat het niet *“te verwonderen”* valt dat hij over deze gebeurtenis *“niet in geuren en kleuren kan/wil vertellen”*, merkt de Raad op dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd (zie *supra*), zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij nog een kind was ten tijde van deze gebeurtenissen. Bovendien kan van verzoeker, zelfs rekening houdende met zijn jonge leeftijd, redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de moord op zijn vader door Al-Shabaab waarvan hij zelf getuige was, *quod non*. Verzoeker toont niet aan dat hij over enige psychische problemen beschikt die hem zouden verhinderen om op een doorleefde en gedetailleerde wijze zijn relaas te doen. Verzoekers vage en ondoorleefde verklaringen op dit punt doen aldus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij geen onderzoek kon doen naar de moord op zijn vader omdat hij enerzijds nog een kind was en niemand hem informatie zou hebben gegeven en anderzijds riskeerde dat Al-Shabaab hem nog meer zou viseren, wijst de Raad er vooreerst andermaal op dat reeds is gebleken dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd (zie *supra*), zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij nog een kind was ten tijde van deze gebeurtenissen. Verder merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij via andere chauffeurs te weten kwam dat zijn vader werd vermoord (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), waarbij de bestreden beslissing terecht oordeelde

dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker via hen meer informatie zou trachten te bekomen over de bedreigingen van Al-Shabaab op zijn vader. Dat Al-Shabaab verzoeker hierdoor nog meer zou viseren betreft een blote *post factum* bewering. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen aldus op een manifest gebrek aan interesse in zijn hoofdte en doen verder afbreuk aan de gegrondheid van de door aangevoerde vrees voor vervolging.

Verzoeker herhaalt verder in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij niet eerder kon vertrekken uit zijn huis, daar hij enkel het land kon ontvluchten doch dit enige tijd in beslag nam. Verzoeker gaat met dit verweer echter voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, in het licht van de bedreigingen door Al-Shabaab, in eerste instantie een ander onderkomen zou proberen vinden, gelet op het feit dat Al-Shabaab zijn woonplaats kende. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben in Somalië, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de nodige maatregelen neemt om zich te beschermen tegen zijn vermeende vervolgers, dan wel dat hij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Verzoekers verweer in het verzoekschrift biedt geen afdoende verklaring voor zijn passieve gedrag in het licht van de vervolging door Al Shabaab, gezien hij niet *in concreto* aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om maatregelen te nemen ter bescherming tegen zijn vermeende vervolgers, zoals het tijdelijk vinden van een ander onderkomen.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met Al-Shabaab verder wordt ondergraven doordat hij deze problemen niet vermeldde tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland:

“Bij dit alles komt dat u in uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in 2017 geen enkele melding maakte van persoonlijke problemen met Al-Shabaab. In de nota’s van het onderhoud van 11/07/2017 dat de Zwitserse autoriteiten aan het CGVS bezorgden, stelt u dat u Mogadishu verlaten hebt om veiligheidsredenen. U vermeldt in eerste instantie de bomaanslagen waarbij u twee vrienden verloor. U zegt ook dat uw vader gestorven en uw moeder oud is. U geeft aan dat uw broer A. psychisch ziek is, u mishandelde en uw moeder u niet tegen hem kon beschermen. Echter rept u met geen woord over de moord op uw vader noch beweert u dat u zou zijn gevisieerd door Al-Shabaab omdat u de gezichten van zijn moordenaars had gezien en/of klacht tegen hen wilde indienen. Wanneer de Zwitserse asieldienst u vraagt of u nog andere redenen hebt dat u niet naar uw land kunt terugkeren dan degene die u al vernoemd hebt, dan roept u rekrutering in door de overheids- of Al-Shabaabtroepen (Protokoll der Befragung zur Person (BzP), p. 7). Ook op het CGVS roept u meermaals vrees voor rekrutering door Al-Shabaab, maar u slaagt er niet in deze vrees te concretiseren. U brengt geen aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat u door Al-Shabaab zou worden gerekruteerd of dat de groeperingen pogingen daartoe ondernam (CGVS, p. 19-20). Dit blijft dan ook een blote bewering. Na confrontatie met het feit dat u in Zwitserland geen melding maakte van de problemen van uw vader met Al-Shabaab, ontkent u dit eerst. Daarna, wanneer uw verklaringen worden overlopen en u erop gewezen wordt dat u niet de volledige waarheid lijkt te spreken, zegt u dat u in Zwitserland slechts een kort interview hebt gehad. Dit neemt echter niet weg dat u een essentieel element van het asielrelaas, namelijk de moord op uw vader door Al-Shabaab wat u zowel op de DVZ als op het CGVS naar voren hebt gebracht, geheel ongemoeid laat in Zwitserland. Dit element vormt volgens uw verklaringen immers het startpunt van uw persoonlijke problemen. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u bij de DVZ eveneens een kort interview had waarin u de moord op uw vader en uw problemen met Al-Shabaab wel vermeldde, werpt u daar tegen op dat u in Zwitserland niet de kans had om uitgebreid te vertellen (CGVS, p. 20-21). Uit de nota’s van uw onderhoud in Zwitserland blijkt alleszins niet dat u niet vrijuit kon spreken of dat er u gevraagd werd uw verklaringen kort te houden. Het CGVS wijst u vervolgens uitdrukkelijk op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas en geeft u de tijd gegeven om te overleggen met uw advocaat in het bijzijn van de tolk. Desondanks blijft u vasthouden aan uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 21). Het gegeven dat u de moord op uw vader en uw persoonlijke vrees voor Al-Shabaab, elementen die de kern van uw asielrelaas vormen, achterwege zou laten in uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland, is niet aannemelijk en doet finaal afbreuk aan uw verklaringen over uw asielmotieven.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij niet de kans had om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland zijn persoonlijke problemen te vertellen en zich diende te concentreren op de algemene situatie in Mogadishu, doch dit verweer gaat voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat uit de notities van het onderhoud in Zwitserland niet blijkt dat hij niet vrijuit kon spreken of dat hem gevraagd werd zijn verklaringen kort te houden. Verzoekers verweer blijft dan ook beperkt tot een louter blote bewering. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij voor de Europese instanties in staat is om gedetailleerde en eenduidige verklaringen af te leggen over de feiten die de essentie uitmaken van zijn verzoek om internationale bescherming en de

aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval, hetgeen de geloofwaardigheid van deze problemen dan ook ondermijnt.

De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat, gelet op het geheel der voorgaande vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met Al-Shabaab noch aan de problemen met zijn broer die hieruit zouden voortvloeien.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De meeste recente *update* van de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 21 april 2020 bevestigt bovenstaande beoordeling.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen. Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP